

Kondoren svæver stadig

Af Lars Lindhardt

Engang fik folkemusik fra andre verdensdele lov til at blive hjemme. Men i takt med at verden er blevet mere international – her kan 60'erne med deres normbrydende natur tage en del af »skylden« – er også denne genre kommet ind i varmen. Noget er atter sunket tilbage i glemselen, mens andet har haft så meget substans og appel, at det ser ud til at kunne blive på verdensscenen.

Siden Simon and Garfunkel i 1966 fik den idé at indspille »El condor pasa« på deres gennembruds-lp »Sound of Silence«, er den indianske folkemusik fra Andesbjergene blevet båret kloden over. Ikke mindst har gruppen »Los Calchakis« været pioner med en omfattende turnévirkksomhed og en del pladeudgivelser.

Også Danmark har taget pænt imod den stemningsfulde musik, der bliver spillet på forskellige fløjter – bl.a. panfløjten – guitar, trommer og den lille guitarlignende charango, som nogle steder stadig bliver lavet af skjoldet fra et bæltedyr. Musik, der i sine bedste øjeblikke emmer af farveglade poncho'er, svundne storrigter og majestætiske kondorer.

Den 27-årige Marco Martiri har valgt at hive denne musik ned fra Andesbjergenes krystalklare luft for at delagtiggøre Strøgets stressede gågængerbefolkning i dens rolige og harmoniske atmosfære. Det gør han med sin charango, guitar og stemme.

Trods navnet er Marco ikke af indiansk afstamning. Han taler flydende dansk og har da også en dansk mor, mens faren er italiener. De første otte

år af sit liv tilbragte han imidlertid i Argentina, der så at sige har den mægtige bjergkædes ånde i nakken. Derfor er spansk også hans andet modersmål.

Så meget var Latinamerika gået ham i blodet, at han vendte tilbage i 1980. Der skulle gå mere end et år, inden han igen forlod verdensdelen.

– Jeg tog derover for at komme helt tæt på musikken, siger Marco og skubber en strømpelignende pose ind under cafébordet. Det er sen eftermiddag og dagens dont er ovre. Resultatet giver en tydelig raslende lyd fra sig.

Marco har spillet på gaden i tre år og indrømmer hellere end gerne at »han er vild med det«, og at det er en slags livsstil for ham. Dog ikke mere end at han går på Frederiksberg Lærerseminarium – med musik som liniefag.

Hård konkurrence

– Der er ret hård konkurrence her på Strøget, og det går altså ikke mere at stille sig op og spille Dylan-sange. Folk er blevet kræsne. Vi øver os også tre gange om ugen ...

»Vi« er i øjeblikket helt op til seks mennesker, hvoraf Marco er den mindst indianske. Resten kommer fra Peru og er mestitzer med både spansk

og indiansk blod i årerne. De er stødt ind i hinanden efterhånden.

– København er et sted, hvor mange er på gennemrejse. Derfor er det lettere at møde nye musikere her, men det betyder selvfølgelig også ekstra konkurrence, forklarer han.

Sammenklumpningen af optrædende er dog ikke det eneste, Marco og hans venner skal kæmpe med. Også butiksindehaverne og dele af Strøgets publikum kan gøre livet surt for dem – egentlig ikke politiet, idet det er tilladt at spille på bestemte tidspunkter, så længe man ikke bruger forstærkere.

– En dag kom der en fra en butik styrtende ud til os og råbte »I skylder mig 30.000 kr., så mange penge har jeg mistet på at I står her«. Men så flytter vi os, for det kan være et problem, hvis vi står et sted for længe. »Vi kan altså ikke holde det ud længere«, kommer de så og siger til os.

– Nogle gange ringer butiksejerne til politiet, der så kommer og smider os væk – helt stille og roligt uden at være sure eller på anden måde genere os. En anden gang blev vi smidt væk fra Illum, men det var fordi der var EF-topmøde. Det var af sikkerhedsgrunde fik vi at vide, siger Marco og ryster grinende på

hovedet.

Rockere

– Så var der rockerne, der sparkede så hårdt til guitarkassen, at der gik et stort hul i den. Det var en splinterny til 700 kr. og det syntes vi simpelthen var for meget. Derfor fulgte vi efter dem, indtil den ene vendte sig om og trak en lang, blinkende kniv. Så mente vi lige pludselig, at det kunne være ligemeget og indstillede forfølgelsen.

– En anden gang var der en skør dame, som muligvis var maniodepressiv eller hvad det nu kunne være. Hun smed blomster, en pose kaffe og sit camera i kassen og gav os 20 kr. hver. Vi prøvede selvfølgelig at få hende til at tage cameraet tilbage, men så blev hun bare smækfornærmet.

Desuden fortæller Marco om de såkaldte snylteartister, der bader sig i lyset af deres optræden. Mere eller mindre halvtossede personer, der ser chancen for at få lidt opmærksomhed.

– Der var en grønlænder – jeg tror han hedder Albert – der en dag stillede sig ind foran os og tilskuerne. Han lavede et slags strip-tease nummer, hvor han tog tøjet af. Til sidst var der kun underbukserne tilbage, men da han smed dem, havde han et par extra indeunder. Det grinede han meget af.

– Han har været der flere gange. I begyndelsen var det irriterende, men nu har vi lært at leve med hinanden. Men hvis nogen giver for meget negativ opmærksomhed, så flytter vi os bare.

Marco begyndte først at spille på gaden, da han kom til København fra Fredericia. Bistandshjælpen var ikke stor nok til at klare udgifterne, så derfor besluttede han sig hurtigt for at tage ind på Strøget. Den første gang fandt han

sammen med en anden. Det var Hansel fra Peru, som han stadig spiller sammen med den dag i dag.

Desuden mødte de en meget dygtig bolivianer, som på en måde lærte dem op. Han blev uheldigvis udvist ikke længe efter. Men inden da havde de nået at indspille et kassettebånd, som næsten alle optrædende med respekt for sig selv har med på gaden. Marco, der er på gaden et par gange om ugen, ønsker ellers ikke at snakke om penge. Det er et ømtåleligt emne, for det er faktisk forbudt »at tigge«.

– Men vi har nu aldrig været ude for, at politiet har lukket for kassen, slutter Marco, der om sommeren tager med vennerne til udlandet for at kombinere ferie og arbejde. Således har de været på de græske øer, i Norge, Sverige og Finland.

Marco betaler servitricen, der kigger vantro på den lange, strømpelignende genstand fuld af mønter, tager den over nakken og charangoen under armen og går ud i Strøgets mylder – om få dage går det løs igen.

Kondoren svæver stadig ...

Marco (t.v.) og hans peruvianske venner er i fuld gang foran banken på Amager-torv. Marco har for en kort bemærkning overtaget guitareren – ellers spiller han normalt på den lille charango i midten. (Foto: Lars Lindhardt).